

AL LÍMIT

Avui ha estat un dia especialment dur. D'aquells que pesen al cos i, sobretot, al cap. Les classes s'han allargat fins a fer-se eternes, com si el rellotge hagués decidit anar en contra meva. Els exàmens s'acosten i tot sembla avançar massa de pressa, mentre jo em quedo enrere. No sóc l'única que ho sent: als passadissos, a les mirades cansades dels meus companys, hi reconec la mateixa saturació, la mateixa sensació de no arribar a tot.

Al matí, davant del mirall, em faig una pregunta que cada cop em pesa més: *què m'està passant?* Sempre he estat responsable. Intel·ligent. Organitzada. Durant anys, la meva identitat s'ha construït a partir de les meves notes. He fet els meus pares orgullosos amb qualificacions excel·lents, amb resultats que semblaven definir qui era jo. Però ara tot em costa. Em costa respirar quan el cap no s'atura. Em costa concentrar-me llegint un llibre. Em costa agafar un bolígraf i començar els deures. Em costa, simplement, seguir.

I em torno a preguntar: *què m'ha passat?* Em sento inútil, trencada, com si alguna cosa dins meu s'hagués apagat. Però no és només cansament físic. És cansament mental. Un cansament profund que no desapareix dormint, perquè no descansem mai de veritat. Vivim convençuts que descansar és perdre el temps, que la vida ja vindrà després. Però la vida és ara, i així, d'aquesta manera, sembla impossible viure-la.

Som persones, però la nostra rutina es redueix a estudiar i estudiar, amb la por constant que, si no ho fem bé, se'ns escaparà el futur, se'ns trencaran els somnis. I a vegades, no tot és culpa nostra. També hi ha adults que no ens ajuden, que deixen ferides. Ferides invisibles, però profundes. No són marques que ens facin créixer, sinó que ens enfonsen una mica més.

Aquesta és la meva història. Aquesta és la meva veu. Sóc una estudiant de batxillerat. Abans era d'excel·lents, de mitjanes altes, d'objectius clars. Però la vida no sempre segueix el pla que imaginem. He passat de treure nou i deu a suspendre exàmens, no per manca de capacitat, sinó per esgotament.

Tinc la sensació que, sovint, ningú es preocupa pel nostre estat mental. Que alguns professors creuen que només existeix la seva assignatura, acumulant treballs, informes, exigències. Sí, és important aprendre, però nosaltres també ho som. Darrere de cada nota hi ha una persona que pot estar cansada, perduda o simplement superada.

No sé si aquesta història canviarà el sistema educatiu. No sóc una superheroïna. Però explicar-ho és resistir. Posar-hi paraules és negar-me a callar. Perquè suspendre un examen fa mal, però sentir que ningú t'escolta encara en fa més. I perquè el cansament que portem a dins també mereix ser explicat.

Recordo especialment un dia d'examen. Un de tants però que em va marcar molt. Portava hores estudiant una assignatura que en realitat no acabava d'entendre. Hores estudiant sense una base clara. Fent treballs mentre no hi havia classe. Avançant a cegues perquè ningú ens havia marcat un camí. Sense temari. Sense explicacions. Només exigències.

Arriba el dia de l'examen. M'assec. Obro el full. I el buit. Em quedo en blanc. No perquè no ho sàpiga. És pels nervis. Per la pressió. Per la sensació que el meu futur s'està jugant allà. En aquell paper. El cap no respon. Em bloquejo. No puc més.

Em fa mal el cap. Em fa mal l'esquena. Em pesa el cos sencer. Tinc son. Tinc ganes de marxar. De sortir d'aquella aula carregada de silenci i estrès. El rellotge avança. El bolígraf em tremola. Em tremolen les mans. Les cames. Només vull que s'acabi.

Arriba el dia de la nota. La miro i no ho entenc. Com he passat d'un nou a això. Això no pot ser. Penso en els meus pares. En decebre'ls. En plorar. En sentir-me una fracassada. Aquesta nota em marca. Em fa pensar que no podré continuar. Que no sóc suficient.

A vegades em pregunto per què vaig triar fer batxillerat. Si l'únic que fa és destrossar-me. Emmalaltir-me. Són les tres de la matinada. Estudio per dos exàmens i una presentació el mateix dia. No arribo a tot. La setmana està plena. A casa no sempre s'entén. Jo ho intento. De veritat. Però no puc.

Parlo amb professors que em van conèixer quan tot anava bé. Quan esperaven que continués igual. Però no. He baixat. He empitjorat. Els dies d'examen tot va malament. I cada cop costa més dir-ho. No puc més.

Continuo estudiant per orgull. No perquè vulgui. No perquè pugui. Continuo perquè no sé fer una altra cosa.

I cada cop ho tinc més clar. El que falla no som nosaltres. El que falla és el sistema educatiu.

Això no ho sento només jo. Ho sent la majoria d'alumnes. Demanem ajuda i ningú ens ajuda. I demanar ajuda no ens fa dèbils. Ens fa humans. El que ens fa mal és no ser escoltats. És no ser entesos mai.

Molta gent deixa els estudis per por. Por al sistema. Por a fracassar. Por a no estar a l'altura. Ho intentem. De veritat que ho intentem. Volem seguir. Volem millorar. Volem donar el millor de nosaltres. Però a vegades no es pot. Simplement no es pot.

Entre professors que ens apaguen el brillant. Que ens desmotiven. I una etapa vital marcada per la pressió constant. La saturació ens guanya. I amb ella arriben les ganes de no continuar.

Aquesta és la meva història. No és una queixa. És una realitat. I només demana una cosa. Ser escoltada.